

med at søge arbejdsevnen opretholdt hos ledige medlemmer.

Det er hensigten med forslaget, at arbejdsløsheds-kasserne som et minimum skal tage direkte kontakt til det enkelte medlem hver 6. måned, regnet fra ledighedsens start, for derved løbende at sikre, at medlemmet udnytter de foreliggende muligheder af beskæftigelsesmæssig og uddannelsesmæssig art. Det forudsættes, at dette sker ved personlig samtale med medlemmet. Strukturen i visse arbejdsløsheds-kasser vil dog på nuværende tidspunkt kunne vanskeliggøre en sådan personlig samtale.

I det omfang det kan påregnes at forbedre medlemmernes beskæftigelsesmuligheder, kan arbejdsløsheds-kasserne udvide § 65-samtalen med en vejledning i jobsøgningsfærdigheder. Hvis arbejdsløsheds-kassen finder, at der er behov herfor, kan den lade et jobsøgningskursus indgå som et for medlemmerne obligatorisk led i § 65-samtalen.

Den systematiske rådighedsvurdering og vejledningssamtalen vil således skulle foregå samtidig, hvorved arbejdsløsheds-kassen kan anvende de i forbindelse med rådighedsvurderingen indhentede oplysninger om hidtidige jobsøgningsaktiviteter til en helhedsorienteret vejledning af den ledige.

Arbejdsløsheds-kassens vejledning skal omfatte de muligheder, der ligger inden for arbejdsløsheds-kassens eget faglige område. Det er altså ikke tanken, at kassen skal vejlede om muligheder inden for andre arbejdsløsheds-kassers faglige område. I forbindelse med udmøntningen af § 65 i en bekendtgørelse, vil der blive fastsat nærmere regler om samarbejdet mellem arbejdsløsheds-kasserne og arbejdsformidlingen.---«

Det fremgår således af bemærkningerne til lovforslaget, at hensigten med ændringen af § 65 var, at arbejdsløsheds-kasserne fremover skulle deltage mere aktivt i beskæftigelsesindsatsen, herunder vejlede ledige om deres muligheder og samarbejde med Arbejdsformidlingen (nu jobcentre) om indsatsen.

Derimod fremgår det ikke, at arbejdsløsheds-kasserne skulle vejlede om arbejdsmarkedslovgivningen i bred forstand f.eks. funktionærloven, ATP-lovgivning eller ferieloven.

Vejledningspligten efter arbejdsløshedsforsikringsloven er mere vidtgående end forvaltningsmyndigheders vejledningspligt, jf. nedenfor under afsnit 2.3.3.1.2., fordi arbejdsløsheds-kasserne efter ordlyden i § 65, stk. 1, også skal vejlede om »medlemmets rettigheder og pligter i øvrigt efter arbejdsmarkedslovgivningen«, dvs. også lovgivning som ikke administreres af a-kasserne.

Som praksis i den senere tid har udviklet sig, må arbejdsløsheds-kasserne imidlertid anses for at have en vejledningspligt, som med hensyn til intensitet (vejledning af egen drift) er mere vidtgående end, hvad der fremgår af de ovenfor beskrevne forarbejder til lovens § 65, og også mere vidtgående end den vejledningspligt, som gælder for forvaltningsmyndigheder.

De administrativt fastsatte regler indeholder både bestemmelser om arbejdsløsheds-kassernes generelle vejledningspligt og om specielle vejledningspligter i særlige situationer under et medlems ledighedsforløb mv. Det gælder f.eks., når et medlem bliver ledigt, når kassen bliver bekendt med, at et ledigt medlem arbejder på nedsat tid, deltager i uddannelse, udøver selvstændig virksomhed som bibeskæftigelse, når et medlem oplyser, at medlemmet overvejer at rejse til udlandet, og i god tid før et medlems ret til supplerende dagpenge eller ret til dagpenge udløber.

Herudover indeholder de administrativt fastsatte regler bestemmelser om pligt til at afholde samtaler med de ledige (cv-samtalen, vejledningssamtalen og rådighedssamtaler).

2.3.3.1.2. Forvaltningsmyndigheders vejledningspligt

Ifølge forvaltningslovens § 7, stk. 1, skal en forvaltningsmyndighed »i fornødent omfang yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde.« Det er endvidere fastsat i § 7, stk. 2, at en forvaltningsmyndighed, der modtager en skriftlig henvendelse, som ikke vedrører myndighedens sagsområde, så vidt muligt skal videresende henvendelsen til rette myndighed.

Bestemmelsen gælder for afgørelsessager, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1, og den gælder efter sin ordlyd situationer, hvor en borger retter henvendelse til myndigheden inden for dens sagsområde.

En forvaltningsmyndighed har også vejledningspligt over for en borger, som myndigheden er i forbindelse med, selv om vedkommende ikke direkte eller indirekte har bedt om vejledning, men hvor det fremstår som naturligt og relevant at give borgeren information og vejledning, eventuelt i form af supplerende oplysninger mv., i anledning af den sag, som har ført til kontakten mellem myndighed og borger. I øvrigt beror forvaltningsmyndigheders vejledningspligt på en konkret vurdering.

Hovedhensynet bag bestemmelsen i forvaltningslovens § 7 er, at det skal undgås, at borgeren på grund af fejl, uvidenhed eller på grund af misforståelser udsættes for retstap, og det skal tilstræbes, at borgeren for-